

когато Марія съ кобилицѣ на рамената си, и съ мѣдникъ въ рѣжж, влизаше въ селанинѣтъ съ слугытъ, тя завистлива жена излѣзе изъ готварницѣтъ, разярена и ѿ управи най жестоки думи като искаше платното. Марія отвѣща че не го е видѣла, защото примина цѣлий день събирающа сѣно съ слугытъ, прибави же, че може, когато селчанката ся занимаваше въ готварницѣтъ, страшенъ нѣкой да е сторилъ таиѣ кражбѣ; и отистинѣ тѣи бѣше. Но селчанката извика разгнѣвана: » Крадлю! Мислишь да не познавамъ, че открадна прѣстенѣтъ и като отъ чудо отбѣгна секирѣтъ на полачѣтъ? Вънъ тоя часъ отъ къщата ми! Неца да имамъ подъ покровѣтъ си такыва челоуѣци.

Младѣятъ же селчанинъ каза на съпругата си не трѣба да ѿкъ испядишь по тва време; Слънцето уже задхожда устаѣи ѿкъ до вечера съ насъ защото цѣлъ день бѣше изложена на паленіето солнечно и работяше за насъ. — Нито единъ часъ, извика вънъ отъ себя си. Селчанинѣтъ, като гледаше че съвѣтитъ му причинявахъ по голѣмъ гнѣвъ замалча. Марія не отговори никакъ на тѣи хули, събра шото имаше и го нагъна въ едно бѣло платно като направи единъ свръзкъ. Положи ѿкъ подъ мышница, възблагодари ги съ плачъ за всичкитъ благодѣянїята които прїе въ селцината, като показваше словомъ невинността си и при тѣи попроси дозволеніе да ся прости съ добродѣтелиѣ старци нейны благодѣтели. » Иди, каза ѿ